

Οι άνθρωποι ζητούν και απαιτούν: Δικαιοσύνη και φάρμακα

► Του **ΝΙΚΟΥ ΣΥΔΑΚΗ***

Με κλεισμένη φωνή, ασιίγαρος, τεντωμένος σαν χορδή, βγαίνω από τα τηλεοπτικά πλατό και τα καβγαδο-ντιμπέιτ. Στο αυτοκίνητο ο ανεκτίμητος Γιώργος με τροφοδοτεί ενημέρωση, εγχώρια και ξένη, επισκοπούμε το ημερολόγιο, ακούμε το navigator, τηλεφωνούμε στους υπόλοιπους φίλους του αυτοσχέδιου επιτελείου. Επόμενη στάση, ένα σπίτι.

Μια όαση. Οι άνθρωποι μου ανοίγουν το σπίτι τους, το λαμβάνω σαν υψηλή τιμή, φιλοξενία και μοίρασμα μαζί. Πηγαίνω, υποτίθεται, για να μιλήσω, και βρίσκομαι να ακούω και να μαθαίνω. Οπως μας το δίδαξε ο προσφιλής Σωκράτης στον «Φαίδρο», όπως το πιστέψαμε στη φοιτητική μας συντροφιά κι έκτοτε με ακολουθεί σαν φυλαχτό: «τα μεν ουν χωρία και τα δένδρα ουδέν μ' εθέλει διδάσκειν, οι δ' εν τω άσει άνθρωποι». Οι άνθρωποι μας διδάσκουν. Τι με διδάσκουν λοιπόν οι εν τω αθηναϊκώ άσει άνθρωποι; Οτι είναι καρτερικοί, διαυγείς και αποφασισμένοι. Δεν περιμένουν θαύματα και δοσίματα, ζητούν όμως και απαιτούν ένα πράγμα με μια φωνή, όλοι, βουλιαγμένοι και σωζόμενοι: δικαιοσύνη. Οι πιο χτυπημένοι ζητούν και φάρμακα.

Δικαιοσύνη. Οχι εκδίκηση, όχι τυφλή τιμωρία, απλά και σκέτα δικαιοσύνη. Μέσα σε αυτή τη βαριά πλούσια λέξη χωρούν πολλά: κράτος δικαίου, ισονομία, ισοπολιτεία, κανόνες και νόμοι για όλους, υπεράσπιση του αδύναμου, φωνή για τον αποκλεισμένο και τον φτωχό, αξιοπρέπεια, ισότητα. Προ πάντων ισότητα, αυτή που μας βάζει στον κόσμο της νεωτερικότητας, αυτή που φλόγισε τα όνειρα και τις ζωές των υπηκόων που έγιναν πολίτες. Αυτά χάθηκαν, αυτά πλήττονται σήμερα, αυτά αμφισβητούνται βάρβαρα από τους Κοέλιου του θατσερισμού, αυτά τα στοιχειώδη: δικαιοσύνη, ισότητα, ελευθερία, αδελφοσύνη, η ίδια η κοινωνία και ο κοινοτικός βίος, η πολιτική κοινωνία. Όλα όσα βαφτίστηκαν κακόβουλα, χυδαία, με μοχθηρία και μισανθρωπία, «λαϊκισμός».

Δικαιοσύνη ζητούν οι νοικοκυραίοι και οι άνεργοι στο Αιγάλεω

και στους Αγίους Αναργύρους, οι γιατροί και οι δάσκαλοι στο Ζωγράφου, οι φαρμακοποιοί στην Αργυρούπολη, οι ιδιωτικοί υπάλληλοι στα Σούρμενα και στον Αλιμο, οι εκπαιδευτικοί στην Αγία Παρασκευή, οι συνταξιούχοι στην Κηφισιά, οι επαγγελματίες στην Καλλιθέα και στο Περιστέρι, στο Παλαιό Φάληρο και στον Ύμητό. Είστε η ελπίδα μας, μη μας προδώσετε, μου ψιθυρίζουν στην πόρτα και μου σφίγγουν το χέρι.

Δεν έχουν ψευδαισθήσεις, δεν ζητούν να τους χαριστεί τίποτε, δεν ζητούν επάνοδο στα χρόνια της φενακής και του καταναλωτισμού. Αξιοπρέπεια προσωπική και συλλογική ζητούν. Για όλα τα άλλα τα πρακτικά γνωρίζουν ήδη και λύσεις: πώς να ρυθμιστούν οι οφειλές στα ασφαλιστικά ταμεία, πώς να βοηθηθεί η μικρή επιχείρηση για να παράγει και όχι να παρασιτεί, πώς να τιμολογηθούν ορθά τα φάρμακα και οι ιατρικές υπηρεσίες, πώς να πληρώνονται δίκαια οι φόροι από όλους.

Πολλά από τα τρέχοντα προβλήματα ζωής, που περιγράφονται ως ανυπέρβλητα από όσους δεν θέλουν να τα λύσουν, έχουν βρει ήδη λύσεις από τους ανθρώπους, ακριβώς που υποφέρουν και έχουν γονατίσει. Η υψηλή ιδιοκατοίκηση και τα ισχυρά οικογενειακά και τοπικά δίκτυα έχουν σώσει τους Έλληνες από την εξαθλίωση. Όταν μπεις στα σπίτια των ανθρώπων το αντιλαμβάνεσαι ως τα μύχια της ύπαρξης. Και είναι ακριβώς αυτά τα δομικά γνωρίσματα της ελληνικής κοινωνίας που έχει στο στόχαστρο η νεοφιλελεύθερη βαρβαρότητα: η ιδιοκατοίκηση θεωρείται επιβλαβής και αναχρονιστική από τους αναμορφωτές των μνημονίων· τα οικογενειακά δίκτυα και οι κοινοτικοί δεσμοί χλευάζονται από τους μεταμοντέρνους απορρυθμιστές. Στα σπίτια που μου ανοίχτηκαν σαν αγκαλιές, μου είπαν: Δικαιοσύνη. Και φάρμακα.

* Υποψήφιος με τον ΣΥΡΙΖΑ στη Β' Αθηνών

